

Qui dixerunt: Moses permixit libellam repudiū scribere, & dimittere. Quibus respondens Jesus, ait: Ad duritiam cordis vestri scripsit vobis preceptum istud: Ab initio autem creature masculinum & feminam fecit eos Deus. Propter hoc relinquet homo patrem suum & matrem, & adheret uxorem suam: & erunt duo in carne una. Itaque jam non sunt duo, sed una caro. Quod ergo Deus conjunxit, homo non separet. Pharisei interrogabant eum: si licet viro dimittere uxorem suam, tentantes eum. Item post aliquanta.

Et in domo iterum discipuli ejus de eodem interrogaverunt eum. Et ait illis: Quicumque dimiserit uxorem suam & aliam duxerit, adulterium committit super eam. Et si uxor dimiserit virum suum & alii nupserit, mactatur. Et offerunt illi parvulus ut tangeret eos. Discipuli autem comminabantur offerentibus. Quos cum videret Jesus, indignè tulit, & ait illis: Sinite parvulos venire ad me, & ne prohibueritis eos: talium est enim regnum caelorum. Amen dico vobis, quisquis non receperit regnum Dei velut parvulus, non intrabit in illud. Et complexans eos, & imponens manus super illos, benedicebat eos. Et cum egressus esset in viam, procurrens quidam genu flexo ante eum, rogabat eum, dicens: Magister bone, quid faciam ut vitam aeternam percipiam. Jesus autem dixit ei: Quid me dicis bonum? Nemo bonus nisi unus Deus. Præcepta nosti: Ne adultereris, ne occidas, ne fureris, ne falsum testimonium dixeris, ne fraudem feceris, honora patrem tuum & matrem. At ille respondens, ait illi: Magister, hæc omnia observavi à juventute mea. Jesus autem intuitus eum, dilexit eum, & dixit ei: Unum tibi adest: vade, quaecumque habes vende, & da pauperibus, & habebis thesaurum in celo: & veni, sequere me. Qui comestatus in verbo, abiit mærens. Erat enim habens multas possessiones in verbo, abiit mærens. Erat enim habens multas possessiones in verbo, abiit mærens. Erat enim habens multas possessiones in verbo, abiit mærens.

Et ait illis: Sinite parvulos venire ad me, & ne prohibueritis eos: talium est enim regnum caelorum. Amen dico vobis, quisquis non receperit regnum Dei velut parvulus, non intrabit in illud. Et complexans eos, & imponens manus super illos, benedicebat eos. Et cum egressus esset in viam, procurrens quidam genu flexo ante eum, rogabat eum, dicens: Magister bone, quid faciam ut vitam aeternam percipiam. Jesus autem dixit ei: Quid me dicis bonum? Nemo bonus nisi unus Deus. Præcepta nosti: Ne adultereris, ne occidas, ne fureris, ne falsum testimonium dixeris, ne fraudem feceris, honora patrem tuum & matrem. At ille respondens, ait illi: Magister, hæc omnia observavi à juventute mea. Jesus autem intuitus eum, dilexit eum, & dixit ei: Unum tibi adest: vade, quaecumque habes vende, & da pauperibus, & habebis thesaurum in celo: & veni, sequere me. Qui comestatus in verbo, abiit mærens. Erat enim habens multas possessiones in verbo, abiit mærens. Erat enim habens multas possessiones in verbo, abiit mærens.

Et ait illis: Sinite parvulos venire ad me, & ne prohibueritis eos: talium est enim regnum caelorum. Amen dico vobis, quisquis non receperit regnum Dei velut parvulus, non intrabit in illud. Et complexans eos, & imponens manus super illos, benedicebat eos. Et cum egressus esset in viam, procurrens quidam genu flexo ante eum, rogabat eum, dicens: Magister bone, quid faciam ut vitam aeternam percipiam. Jesus autem dixit ei: Quid me dicis bonum? Nemo bonus nisi unus Deus. Præcepta nosti: Ne adultereris, ne occidas, ne fureris, ne falsum testimonium dixeris, ne fraudem feceris, honora patrem tuum & matrem. At ille respondens, ait illi: Magister, hæc omnia observavi à juventute mea. Jesus autem intuitus eum, dilexit eum, & dixit ei: Unum tibi adest: vade, quaecumque habes vende, & da pauperibus, & habebis thesaurum in celo: & veni, sequere me. Qui comestatus in verbo, abiit mærens. Erat enim habens multas possessiones in verbo, abiit mærens. Erat enim habens multas possessiones in verbo, abiit mærens.

Sed secunda interrogatio ab aliis, id est, ab Apostolis, iterum dicta est de eadem re, de qua Pharisei cum interrogaverunt.

Et veniunt Jericho. Jericho, luna, sive anathema interpretatur: quod congruit passioni appropinquanti. Defectus namque carnis Christi, neomenia est cælestis Jerusalem. Unde Jericho deferentes: Jerusalem, id est, visioni pacis appropinquant.

Et proficiente eo de Jericho & discipulis ejus, & plurima multitudo: filius Timæi Bartimeus cæcus sedebat juxta viam mendicans. Quinta decima virtute illuminatur cæcus. Cæcitas ex parte facta Judæis illustrabitur in fine quando eis mittet Eliam Prophetam. Juxta viam mendicans. Qui scripturam conservat, nec complet, juxta viam mendicans elurit.

Qui cum audisset quia Jesus Nazarenus esset, cepit clamare & dicere: Fili David Jesu, miserere mei. Per merita Patriarcharum, Judaicus illuminatur populus. Cui misericors & miserator Dominus adest: illuminans cæcos, erigens elisos, diligens pauperes, custodiens advenas.

Et comminabantur illi multi ut taceret. At ille multo magis clamabat: Fili David, miserere mei. Peccata & dæmonia compescunt clamorem pauperis, quem exaudivit Dominus. At ille magis clamabat. Insuper veniens bello, manus ad lapidem adjutorii, hoc est, Jesum Nazarenum, cum clamore levanda sunt.

Et stans Jesus præcepit illum vocari. Et vocat eum, dicens ei: Animagior esto: surge, vocat te. Quam conveniens est ordo salutis: audivimus primo, deinde clamamus: postea vocamur, postremo surgimus. Audimus per Prophetas, clamamus per fidem, vocamur per Apostolos: surgimus per penitentiam, exiimur per baptismum, interrogamur per voluntatem. Unde sequitur:

Qui projecto vestimento suo, exiliens venit ad eum. Et respondens Jesus, dixit illi: Exilire nudus veteri homine dicitur: ut hinnulus saliens super colles, exiliens super montes, fecunditiam deponens: Patriarchas, Prophetas, & Apostolos, in altis considerans, ad superna se extendit.

Quid tibi vis faciam? Considerans Jesus promptam voluntatem, completionem desiderii remunerat. Unde & alias dicit: Omne quodcumque petieritis in oratione, credentes, accipietis.

Cæcus autem dixit ei: Rabbi, ut videam. Unam petit à Domino: hoc requirit, ut videat voluntatem Domini: & inde videns visitat templum ejus. Unde sequitur:

Jesus autem ait illi: Vade, fides tua te salvum fecit. Et confessum vidit, & sequetur eum in via. In via cæcus mendicabat, quæ dicit: Ego sum via, veritas & vita. Hæc est via angusta quæ ducit ad ardua Jerusalem & Bethaniam, ad montem Olivarum, qui est mons luminis & consolationis.

Caput XI.

Et cum appropinquarent Jerusalem & Bethania ad montem Olivarum. Quæ est visio pacis: in qua manet fixa immobilisque felicitas: quæ secundum Apostolum, mater est omnium credentium, & bene viventium in Christo.

Mittit duos ex discipulis suis, & ait illis: Ite in castellum quod contra vos est: & statim introentes illuc, invenietis pullum ligatum, super quem nemo adhuc hominum sedit: solvite illum, & adducite. Et si quis vobis dixerit, quid facitis? dicite, quia Domino necessarius est, & continuo illum dimittet huic. Et abeuntes, invenerunt pullum ligatum ante januam foris in bivio, & solvunt eum. Bini vocantur, & bini mittuntur discipuli Christi: quoniam charitas non consistit cum uno, unde dicitur: Væ soli, & reliqua. Duo educunt Hebræos de Ægypto. Duo deportant botrum de terra sancta: ut semper præpositi conjungant opus & scientiam: & duo mandata de duabus tabulis proferant, & duobus fontibus abluantur, & abluant: & duobus vectibus arcam Domini portent: & inter duos Cherubim Deum cognoscant, spiritu & mente pfallentes. Pullum ligatum ducunt & indomitum: quem solvunt & domant, qui est populus gentilis, ligatus ante januam fidei cum vinculis peccatorum suorum: in bivio stantem, in libertate arbitrii dubitantem inter vitam & mortem.

Et quidam de illis stantibus dicebant illis: Quid facitis

solventes pullum? Qui dixerunt eis sicut præceperat eis Jesus, & dimiserunt eum. Et duxerunt pullum ad Jesum. Ac si dixerent, quis potest dimittere peccata.

Multi autem vestimenta sua straverunt in via. Qui sunt pedes, nisi qui portant: & extremi quos ad judicandum constituit Apostolus? Qui & ipsi & si non sunt dorsum, in quo sedit Dominus: tamen cum militibus à Joanne instruantur.

Alii autem frondes cadebant de arboribus, & sternebant in via: & qui præbant & qui sequebantur: clamabant dicentes: Osanna, benedictus qui venit in nomine Domini: benedictum quod venit regnum patris nostri David, Osanna in excelsis. Magis hoc ad orandum & sacramentum pertinet, quam ad necessitatem. Justi ut palma floreant: angustii in radicibus, lati in floribus & fructibus: quoniam bonus odor Christi sunt: & sternunt viam mandatorum Dei bona fama. Qui præbant, Prophete sunt: & qui sequebantur Apostoli: ut abyssus abyssum invocet: id est, lex legem alteram. Osanna, id est, salvifica: dicentes in excelsis & imis: ut justii edificentur in ruinam angelorum: & terreni & subterranei salventur ab eo benedictio vincente & veniente in nomine Domini: id est, patris sui, quoniam filius de patre suscepit nomen & pater de filio.

Et intrauit Jerusalem in templum, & circumspexit omnibus, cum jam vespera esset hora, exiit in Bethaniam cum duodecim: & alia die cum exiret à Bethania, esuriit. Cuiusmodi vidisset à longe ficum habentem folia, venit si quid forte inveniret in ea. Et cum venisset ad eam, nihil invenit nisi folia. Non enim erat tempus ficorum. Et respondens, dixit ei: Jam non amplius in aeternum ex te fructum quicquam manducet. Et audiebant discipuli ejus: & veniunt Jerusalem. Et cum introisset in templum, cepit ejicere vendentes & ementes in templo: & mensas nummulariorum, & cathedras vendentium columbas evertit. Et non sinebat ut quisquam transferret vas per templum, & dicebat, dicens eis: Nenne scriptum est: quia domus mea, domus orationis vocabitur omnibus gentibus? Vos autem fecistis eam speluncam latronum. Quo audito, principes sacerdotum & scribe querebant quomodo eum perderent. Timebant enim eum: quoniam universa turba admirabatur super doctrina ejus. Jesus intrat in templum: vespera exiit in Bethaniam cum duodecim, mane ad Judæam venit, atque nos in vespera mundi visitat. Estriens Dominum salutem hominum, vidit à longe ficum, foliis, non fructibus ornatam: id est, synagogam vestitam mandatis hominum & superstitionibus scoparum: cui denegat fructum in ævum. Inde templum ingressus, ejecit vendentes & ementes, & mensas & cathedras evertit: id est, qui vendunt honorem & gradum emunt. Scriptum est enim: Domus mea, domus orationis vocabitur, juxta Isaiam. Vos autem fecistis eam speluncam latronum: juxta Jeremiam.

Et cum vespera facta esset, egrediebatur de civitate. Et cum mane transiret, viderunt ficum aridam factam à radicibus. Et hoc propriè. Post se relinquens tenebras ut sol in Judæorum cordibus egrediebatur de civitate ad aliam, quæ est benevola & obediens. Mane revertentes viderunt ficum aridam. Occidit sol, oritur sol: lux ablata à scribis, lucet in Apostolis. Ficus arida à radicibus, synagoga est à Cain, & à cæteris, à quibus omnis sanguis ab Abel usque ad Zachariam requiritur.

Et recordatus Petrus dixit ei: Rabbi, ecce ficus cui maledixisti, aruit. Et respondens Jesus, ait illis: Habete fidem Dei: Petrus agnoscat aridam & abscessam radicem: cui succedit oliva pulchra, fructifera, vocata à Domino. Unde sequitur:

Amen dico vobis, quia quicumque dixerit huic monti, Id est, Christo, qui est mons crescens de lapide abscesso sine manibus.

Tollere & mittere in mare: & non habstaverit in corde suo, sed crediderit, quia quodcumque dixerit, fiet, fiet ei. Propriè dico vobis: omnia quaecumque orantes petitis, credite quia accipietis, & evenient vobis. Hoc factum est, quando dixerunt Apostoli: Digne transferimur ad gentes: quia vos indignos judicatis audiendi verbum Dei. Sequitur:

Et cum stabitis ad orandum, dimittite si quid habeatis adversus aliquem: ut & pater vester qui in caelis est, dimittat vobis peccata vestra. Quod si vos non dimiseritis, nec pater vester qui in caelis est dimittet vobis peccata vestra. Septem versus orationis dominicæ. Marcus suo more in una oratione comprehendit. Is namque cui dimissa sunt omnia: quod amplius rogabit, nisi quod perseveret in eo quod obtinuit.

Et veniunt rursus Jerusalem. Et cum ambularet in templo, accedunt ad eum summi sacerdotes, & scribe, & seniores, & dicunt ei: In qua potestate hæc facis: & quis dedit tibi hanc potestatem ut ista facias? Jesus autem respondens, ait illis: Interrogabo vos & ego unum verbum, & respondete mihi: & dicam vobis in qua potestate hæc faciam. Baptisma Joannis de celo erat, an ex hominibus? Respondete mihi. At illi cogitabant secum, dicentes: Si dixerimus de celo, dicit: quare ergo non credidistis ei? Si dixerimus, ex hominibus: timemus populum. Omnes enim habebant Joannem quia vere propheta esset. Et respondentes dicunt Jesu: Nescimus. De lucerna invidi obscurantur, ut dicitur: Paravi lucernam Christo meo, inimicos ejus induam confusione.

Et respondens Jesus, ait illis: Neque ego dico vobis, in qua potestate hæc faciam. Hic cum perverso subvertitur Deus.

Caput XII.

Et capit illis in parabolis loqui: Vineam pastinavit homo, & circumdedit septem, & fodit lacum, & edificavit turrim, & locavit eam agricolis: & peregris profectus est. Et misit ad agricolas in tempore seruum: ut ab agricolis acciperet de fructu vineæ. Qui apprehensum eum ceciderunt, & dimiserunt vacuum. Et iterum misit ad illos aliam seruum: & illum in capite vulneraverunt, & contumelias affecerunt. Et rursus alium misit, & illum occiderunt: & plures alios, quosdam cadentes, alios vero occidentes. Abiit ergo unum habens filium charissimum, & illum misit ad eos novissimum, dicens: quia reverebantur filium meum. Coloni autem dixerunt adinvicem: Hic est heres, venite occidamus eum, & nostram erit hereditas. Et apprehendentes eum, occiderunt, & ejecerunt extra vineam. Quid ergo faciet Dominus vineæ? Veniet & perdet colonos, & dabit vineam alii. Nec scripturam hanc legis: Lapidem quem reproboverunt edificantes, hic factus est in caput anguli: à Domino factum est istud, & est mirabile in oculis nostris. Et querebant eum tenere, & timerunt turbam. Cognoverunt enim quoniam ad eos parabolam hanc dixerit. Et relicto illo abiit. Et mittunt ad eum quosdam ex Phariseis & Herodianis, ut eum caperent in verbo. Qui venientes dicunt ei: Homo, Deus dicitur pater humano affectu. Vineæ, domus Israel est. Sepis, est custodia angelorum. Lacus, est lex: turris, templum: agricolæ, sacerdotes. Peregrinatio Dei, libertas est nostri arbitrii. Servi missi Prophetæ. Fructus vineæ, obedientia. De prophetis alii caesi, alii vulnerati, alii occisi sunt. Filius charissimus & novissimus, unigenitus est. Verebuntur filium meum. Per Ironiam hoc dicitur. Et ejecerunt cum extra vineam: id est, extra plebem, dicentes: Quia Samaritanus es, & dæmonium habes. Datur vinea aliis: id est, ab Oriente & Occidente & Austro, & ab Aquilone venientibus: & recumbentibus cum Abraham, Isaac & Jacob in regno Dei. Hic est lapis reprobus quem gestat angulus, conjungens in cæna pura agnum cum pane: finiens vetus, novum inchoans testamentum. Hic præstat mira in oculis nostris: ut topazion. Tunc interrogant eum mellitis verbis: & circumdabant eum sicut apes: mel portantes in ore, aculeum in tergo, dicentes:

Magister scimus quia verax es, & non curas quemquam: nec enim vides in faciem hominum: sed in veritate viam Dei doces: licet dare tributum Cæsari, an non habimus? Qui sciens veritatem illorum, ait illis: Quid me tentatis? Asserte mihi denarium ut videam. At illi obrulerunt ei, & ait illis: Cujus est imago hæc, & inscriptio? Dicunt ei, Cæsaris. Respondens autem Jesus, dixit illis: Reddite igitur quæ sunt Cæsaris, Cæsari: & quæ sunt Dei, Deo. Et mirabantur super eo. Et venerunt ad eum Sadducei, qui dicunt resurrectionem non esse: & interrogabant eum, dicentes: Magister, Moses nobis scripsit: ut si cujus frater mortuus fuerit, & dimiserit uxorem, & filios non reliquerit, accipiat frater ejus uxorem ipsius, & resuscitet semen fratri suo. Septem ergo fra-